

Sygn. akt IV KK 77/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Jarosław Matras

Protokolant Dorota Szczerbiak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie D. P.

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 19 sierpnia 2014 r.,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części dotyczącej pkt I, II, III i
sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w S. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2014 r., Sąd Rejonowy w S. uznał D. P., w ramach zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, za winnego tego, że w dniu 1 listopada 2012 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. oraz T. N. w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dokonał włamania do firmy T. oraz

do domu przy ul. [...] dokonując zaboru mienia na szkodę L. K. oraz D. T. na łączną kwotę 7.560 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 września 2007 roku, co stanowi ciąg dwóch przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego D. P. do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz L. K. kwoty 30 zł, oraz na rzecz D. T. kwoty 2.500 zł. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach 2 i 3 listopada 2012r. W ramach zarzuconego oskarżonemu D. P. w pkt 1 aktu oskarżenia czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 1 listopada 2012 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z M. M., dokonał kradzieży z paki samochodu Mercedes stojącego na terenie firmy T. taczki i 2 łopat o wartości 91 zł na szkodę L. K., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 zł. Na podstawie art. 119 § 4 k.w. zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz L. K. kwoty 45,50 zł, tytułem połowy wartości skradzionego mienia i zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 27 sierpnia 2014 r.

Od powyższego wyroku w zakresie pkt I, II, III, kasację na korzyść D. P. wniósł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego w postaci art. 394 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie i nieuznanie za ujawnionej w toku rozprawy informacji z Krajowego Rejestru Karnego wskazującej na niekaralność oskarżonego i nieuwzględnienie okoliczności wynikających z ujawnionego w toku rozprawy głównej wyroku Sądu Rejonowego w S., sygn. akt II K .../07, co w konsekwencji doprowadziło do rażącej i mającej istotny wpływ na treść wyroku obrazy przepisu prawa karnego materialnego - art. 64 § 1 k.k., polegającej na skazaniu oskarżonego D. P. za popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w

warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., pomimo braku ku temu przesłanek wskazanych w tym przepisie.

Autor kasacji w konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Trafnie bowiem zauważa skarżący, że Sąd Rejonowy w S. w pkt I zaskarżonego wyroku skazał D. P. za popełnienie przestępstw w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. pomimo, że nie zachodziły przesłanki wskazane w tym przepisie.

Recydywa w najogólniejszym znaczeniu oznacza powrót osoby ukaranej do przestępstwa. W ujęciu art. 64 § 1 k.k. recydywa szczególna w typie podstawowym zachodzi, gdy sprawca, skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany.

Warunek uprzedniego skazania nie został jednak w rozpoznawanej sprawie spełniony. Jak bowiem jednoznacznie wynikało z informacji uzyskanej przez Sąd Rejonowy w dniu 16 czerwca 2014 r., D. P. nie figurował w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego (k. 96).

Zauważyć zarazem należy, że wskazana informacja - jakkolwiek załączona do akt sprawy - nie została przez Sąd, wbrew dyspozycji art. 394 § 1 i 2 k.p.k., zaliczona w poczet materiału dowodowego przed zamknięciem przewodu sądowego. Uzasadnione jest zatem twierdzenie, że nie stanowiła ona również podstawy ustaleń tego Sądu, a w konsekwencji, sprzecznie z art. 410 k.p.k., nie została przezeń uwzględniona przy wyrokowaniu.

Nie mógł także stanowić podstawy przypisania skazanemu D. P. działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., załączony do akt sprawy i ujawniony w toku rozprawy głównej, odpis wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 września 2007 r. wydany w sprawie o sygn. akt II K .../07. Wprawdzie wyrok ten obejmował skazanie za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na, odbyłą w całości, karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy, jednakże wydany został w stosunku do M. M. i C. M. (k. 127-133), nie zaś D. P.

Bezspornym jest, że przyjęcie działania w warunkach recydywy specjalnej w istotnie odmienny sposób kształtuje sytuację prawną osoby skazanej, począwszy od dyrektyw wymiaru kary i zasad jej wykonywania, po odmiennie regulacje dotyczące możliwości warunkowego przedterminowego zwolnienia (art. 78 § 2 k.k.).

Błędne przypisanie przez Sąd Rejonowy w pkt I zaskarżonego wyroku skazanemu D. P. działania w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. stanowiło rażące naruszenie prawa materialnego i miało istotny wpływ na treść wyroku, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w pkt. pkt I, II i III części dyspozytywnej i sprawę w tym zakresie przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy koniecznym będzie uniknięcie uchybień będących podstawą uwzględnienia kasacji i rozpoznanie sprawy zgodnie z obowiązującym prawem materialnym i procesowym.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.